

decidits reglamentaristes col·laboraren a llur desaparició total. L'*affichage* de la malaltia que un internament en ells entrena, i el caràcter que tenen de presó, on hom va a purgar la malaltia com si es tractés d'un delicta, els feia indesitjables i repulsius. L'ur existència perpetuava els prejudicis sobre la sífilis o la por del sífilicomi allunyava els malalts del tractament.

Els defectes generals de la reglamentació vénen en el nostre país agreujats pel fet de la base econòmica sobre la qual tot el sistema reposa.

La lluita contra la sífilis implica naturalment un important pressupost de despeses (1). Per a fer-hi front, per a sostenir tot el mecanisme policíac i sanitari de la lluita mitjançant la reglamentació de la prostitució, l'Estat, en lloc de destinar-hi una quantitat dels pressupostos, anà a cercar els ingressos en la pròpia prostitució, imposant, a prostitutes i alcavotes, quotes que oscil·len entre 10 i 125 pessetes mensuals, segons llur categoria social respectiva.

Aquest procedir, ja moralment repugnant a primera vista, constitueix una monstruositat jurídica pel fet que l'interès particular del Cos d'Higiene i l'interès general de societat s'hi troben en franca oposició; pel primer, com més prostitució, més ingressos; pel segon, com més prostitució, més sífilis i més despeses.

No pretindré que dit organisme pugui ésser capaç d'engendrar prostitució, però sí que aquesta serà sempre per ell quelcom d'intangible, mentre hagi d'esperar-ne, directa o indirectament, la paga. Els metges del Cos, individualment, amb la més gran bona fé i probitat científica, procuraran despistar les lesions contagioses, i procuraran àdhuc l'isolament de les prostitutes que signifiquin un perill per la salut d'altri, però l'esperit del Cos, l'instint natural de conservació, farà sempre que, enfront dels interessos de les alcavotes d'alta categoria o quota, el reglament entre llurs mans adopti una actitud de mansa transigència sense la qual l'organització sencera riscaria de morir de consumpció.

Aquestes consideracions, i moltes altres que hem de deixar de fer, al costat dels desastrosos

efectes sanitaris que produïa (1), han fet que poc a poc el sistema reglamentarista, desacreditat i inútil, anés desapareguent del món. L'abolitionisme religiós, iniciat a Anglaterra i propagat a tota Europa durant els finals del segle passat, ha estat substituït per un nou abolitionisme de caràcter científic que combat la reglamentació, no per immoral, ni per injusta, ni per illegal, ni per atemptatòria a la llibertat individual i a la dignitat humana, sinó per nociva. Els treballs més recents, com els portats a cap per la *Lliga Internacional contra el Perill Venerià*, i els resultats coneguts dels moderns procediments de lluita antisifilítica adoptats als Països Escandinaus, a Anglaterra i a Bèlgica, entre altres, van imposant cada dia amb més vigor la necessitat de separar d'una vegada i per sempre el problema de la prostitució del problema de la sífilis i la necessitat d'aplicar a cada un d'ells els remeis socials o sanitaris que més directament puguin assolir-lo.

La prostitució en sí no constitueix ni ha de constituir delicta, però nombre d'actes inherents a la prostitució són actes delictius que cauen de ple dintre el codi.

La tesi abolitionista, que reclama el reconeixement de l'autonomia de la persona humana i s'oposa a tota mida excepcional sota pretext de costums, no implica un *deixar fer* absolut enfront de la prostitució, ans al contrari reclama que l'abolició dels reglaments vingui acompanyada d'una acció legal intensa, pels mitjans policíacs i jurídics ordinaris, per a perseguir i castigar tots els actes de corrupció de menors, els atemptats contra el pudor i els bons costums, les públiques excitacions a la disbauxa, el proxenetisme i el tràfec de blanques.

Demés, els poders públics, encara que mancats d'armes radicals per a suprimir aquesta plaga social, han de procurar minvar-la mitjançant una sèrie de mides d'ordre social encaminades a suprimir-ne causes.

F. MONTAÑA GUASCH

(Acabarà.)

(1) A Catalunya no disposem de grans estadístiques capaces de donar idea aproximada dels efectes sanitaris de la reglamentació. Un estudi en aquest sentit, fet sobre els registres de malalts al dispensari de l'Hospital de la Santa Creu, a partir de 1910, que vaig publicar a *Justícia Social*, a 5 de gener de 1924, donava un augment de percentatge de sífilis primaris a partir de 1919. Seria curiós de conèixer les xifres dels altres dispensaris similars de Catalunya.

(1) L'Uruguay hi destina 1071 francs per 1000 habitants; Anglaterra, 567; Bèlgica, 377.